

FOAIE PAROHIALĂ DECEMBRIE 2021



tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catholicamd.ro

**După ce am alungat frica de
moarte, să ne gândim la nemurire!**



Pe data de 27 noiembrie am încheiat un An bisericesc, iar pe 28 noiembrie, cu Prima duminică din Advent (Postul Crăciunului), am început Noul an bisericesc. Curând, se va încheia anul calendaristic 2021 și vom începe un Nou An, 2022.

Pe durata lunii noiembrie, ne-am rugat pentru răposații noștri, iar gândurile, sentimentele și rugăciunile noastre au trecut barierele acestei lumi pământești, dincolo de înaltul cerului. **Ca în fiecare an, lecturile de la Liturghie ne-au provocat să ne gândim la propria noastră moarte, dar și la viața veșnică.**

Un subiect care este evitat, ocolit, chiar înfricoșător, am putea spune, de care fugim cu toții; Isus însuși a plâns în Grădina Măslinilor și l-a rugat pe Tatăl să îndepărteze acest pahar de la dânsul; și totuși, **„Care om trăiește și nu vede**

moartea și își poate salva sufletul din locuința morților?” (Psalmul 89,48).

Sfântului Ciprian, episcop martir, în „Tratatul despre moarte” le adresa creștinilor un îndemn extraordinar: **„După ce am alungat frica de moarte, să ne gândim la nemurire!”** și-i îndemna să ceară mereu harul de a face voința lui Dumnezeu: „Nu trebuie să facem voința noastră, ci voința lui Dumnezeu. Este un har pe care Domnul ne-a poruncit să-l cerem în fiecare zi în rugăciune. Dar este contradicție să ne rugăm să se facă voința lui Dumnezeu,

și apoi, când el ne cheamă și ne invită să ieșim din lumea aceasta, să ne arătăm îndărătnici să ascultăm de porunca voinței sale! Ne încapățânăm și ne dăm înapoi ca niște slujitori îndărătnici. Suntem cuprinși de frică și de durere la gândul că trebuie să apărem înaintea lui Dumnezeu. Și, în cele din urmă, ieșim din această viață nu de bunăvoie, ci pentru că suntem constrânși și forțați. Apoi, pretindem onoruri și premii de la Dumnezeu, după ce îl întâmpinăm cu atâta rea-voință!”

Dumnezeu ne-a dăruit viața pământească, pentru ca în ea și prin ea noi s-o pregătim și s-o dobândim pe cea veșnică.

Comparativ cu cei care nu cred în Dumnezeu, noi, creștinii, suntem de acum lumină, sau, cel puțin, așa dorește Cristos să fim! „Voi sunteți lumina lumii. Nu se poate ascunde o cetate așezată pe munte” (Matei 5,14).

La sfârșitul timpurilor, când va veni Domnul nostru Isus Cristos, așa cum spune Apostolul Paul, „El va lumina cele ascunse de întuneric și va descoperi planurile inimilor și atunci fiecare va primi de la Dumnezeu lauda cuvenită (1 Corinteni 4,5).

Pe acest pământ, în această viață trecătoare, în noaptea acestui veac, noi avem nevoie de lumini aprinse ca niște candelă, ca să nu rămânem în întuneric și să nu ne rătăcim. Aici trebuie să

ni se citească din profeți, să ni se deschidă cartea Apostolului; avem nevoie de mărturia lui Ioan și de celelalte Evanghelii, de întreaga Scriptură. „Eu, lumina, am venit în lume, pentru ca oricine crede în mine să nu rămână în întuneric” (Ioan 12, 46).

Dincolo, când vom ajunge la Domnul, fiind o zi luminoasă, nu vor mai fi necesare candelă pentru a lumina. „Și m-a luat în duh pe un munte mare și înalt și mi-a arătat cetatea cea sfântă, Ierusalimul, care cobora din cer de la Dumnezeu” (Apocalips 21,10). „Cetatea nu are nevoie de soare și nici de lună ca s-o lumineze, căci gloria lui Dumnezeu o luminează, iar făclia ei este Mielul. Neamurile vor umbla în lumina ei, iar regii pământului îi vor aduce gloria lor” (Apocalips 21, 23-24). „Nu va mai fi noapte acolo și nu vor mai avea nevoie nici de lumina candelă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina, iar ei vor domni în vecii vecilor” (Apocalips 22,5).

Dincolo, când vom ajunge la Domnul, credința va înceta, va rămâne doar iubirea (1Cor 13,13); vor fi eliminate toate aceste lucruri, de vreme ce nu vom mai avea nevoie de lumina lor, după ce au dispărut chiar și oamenii lui Dumnezeu, care au fost slujitorii săi, pentru că și ei vor vedea împreună cu noi acea lumină a adevărului în toată claritatea sa.

Credința în Înviere este adevărata mângâiere în suferințe, în lupta cu ostenele și cu greutățile vieții.

(Sfântul Ioan Gură de Aur)

Și după ce vor fi puse deoparte toate aceste mijloace secundare, ce anume vom vedea? De unde va veni acea bucurie pe care „ochiul nu a văzut-o, urechea nu a auzit-o și la inima omului nu s-a suit?” (1 Cor 2,9).

vei putea să vezi acea lumină și să reziști strălucirii sale. „Iubiților - spune același Sfânt Ioan - acum suntem copii ai lui Dumnezeu, dar nu s-a arătat încă ce vom fi. Știm că atunci când se va arăta, vom fi asemenea lui pentru că îl vom



„Vă implor, spune Sfântul Augustin, iubiți împreună cu mine, alergați împreună cu mine, tari în credință: să tânjim spre patria cerului, să suspinăm către patria de sus; să ne considerăm ca niște simpli pelerini aici, pe pământ”. Așadar, ce vom vedea? Să ne spună acum Evanghelia: „La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu (Ioan 1,1). Vei veni la izvorul de la care au venit la tine puține picături de rouă. Vei vedea în mod deschis acea lumină, din care numai la o rază a ajuns, pe căi indirecte și piezișe, inima ta, învăluită încă de întuneric și care mai are nevoie de purificare. Atunci

vedea așa cum este” (1 Ioan 3,2).

Trebuie să recunoaștem că și moartea poate să fie un câștig, iar viața, o pedeapsă. De aceea, și Sfântul Paul spune: „Pentru mine, a trăi este Cristos, iar a muri este un câștig” (Filipeni 1,21). Așadar, trebuie să ne pregătim toată viața pentru moarte!

Vrem sau nu vrem, sufletul nostru trebuie să iasă din îngustimile acestei vieți, să se elibereze de poverile trupului și să se îndrepte spre adunările veșnice. Acolo vom cânta și ne vom bucura; vom cânta și vom lăuda; vom lăuda și vom adora; vom adora și vom iubi. Aceasta va fi la sfârșit fără sfârșit!

Primul lucru care se împlinește în viața veșnică este unirea omului cu Dumnezeu, ne spune cel mai mare teolog al Bisericii, Sfântul Toma de Aquino. Însuși Dumnezeu este răsplata și scopul tuturor trudei noastre: „Eu sunt scutul tău și răsplata ta va fi foarte mare” (Geneză 15,1).

Așadar, fericirea omului pe pământ și în cer este aceea de a fi cu Dumnezeu. Sfânta Tereza a Pruncului Isus spunea că ei nu-i este frică nici să meargă în iad, numai să fie Isus cu ea. Așadar, fericirea noastră adevărată, dacă suntem împreună cu Isus, poate începe deja pe acest pământ și apoi să fie continuată în veșnicie.

Isus a spus: „Și iată, eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul lumii” (Matei 28,20).

Fericirea înseamnă a fi cu Isus! Noi putem, dacă vrem, să fim mereu cu Isus: și aici pe pământ, și în paradis, pentru totdeauna!

„Dacă cineva mă iubește, va păzi cuvântul meu; Tatăl meu îl va iubi și vom veni la el și ne vom face locuință la el” (Ioan 14,23).

„Iată, eu stau la ușă și bat! Dacă cineva ascultă glasul meu și mi deschide ușa, voi intra la el și voi sta la masă cu el și el cu mine” (Apocalips 3,20).

De aceea: „Într-adevăr, atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât l-a dat pe Fiul său, unul

născut, ca oricine crede în el să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3,16).

Dumnezeu l-a trimis din cer pe pământ pe Fiul său, tocmai ca paradisul să înceapă deja pe pământ, pentru cine crede și vrea acest lucru, și apoi să fie continuat în viața veșnică. Iar pentru aceasta ne-a pus la dispoziție:

Rugăciunea, ca să putem să-i vorbim lui Dumnezeu!

Scriptura, ca Dumnezeu să ne poată vorbi nouă, oamenilor!

Biserica, ca omul să aibă deja pe pământ Casa unde să poată sta cu Dumnezeu!

Euharistia, ca omul să-i poată mulțumi lui Dumnezeu pentru „Hrană”!

Adorația, ca omul să învețe să-l iubească și să stea cu Dumnezeu pe pământ, așa cum va sta în cer și să fie deja bucuros și fericit!

„Dacă în lume este mai întâi viața și apoi moartea, în Biserica lui Cristos este mai întâi moartea și apoi viața”, de acest adevăr de credință - învierea - ne-a asigurat și Sfântul Augustin, care ne-a lăsat și aceste cuvinte din care transpare necesitatea de a crede pentru ca la final să ne putem bucura de vederea lui Dumnezeu față către față: **„A avea credință înseamnă a crede în ceea ce nu vezi, iar răsplata pentru această credință va fi să vezi ceea ce crezi”**.

Pr. paroh Mihai Mărtinaș

Cine nu crede că va învia și că va da socoteală, ci gândește că toată ființa sa se mărginește la viața aceasta, aceluia nu-i va păsa mult de faptele bune.

(Sfântul Ioan Gură de Aur)